

Măsuri preventive și provizorii - Portugalia

CUPRINS

- 1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?
- 2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?
  - 2.1 Procedura
  - 2.2 Principalele condiții
- 3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?
  - 3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?
  - 3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?
  - 3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?
- 4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și asigurătorii sunt tipuri de măsuri de protecție care pot fi solicitate instanței în cadrul procedurilor de protecție. Protecția provizorie a drepturilor nu se limitează la procedurile de protecție, întrucât sistemul juridic portughez prevede alte măsuri provizorii pentru protecția anumitor situații juridice – de exemplu:

1. măsuri provizorii în timpul procedurilor de interdicție sau de decădere din drepturi;
2. curatela provizorie asupra bunurilor unei persoane absente;
3. numirea unui curator *ad litem*;
4. măsuri necesare pentru protejarea unor bunuri cuprinzând o succesiune vacantă.

Măsurile de protecție sunt menite să elimine *periculum in mora* (teama că pronunțarea cu întârziere a hotărârii judecătorești va aduce prejudicii grave și/sau ireparabile dreptului exprimat) și să asigure eficiența hotărârii definitive respective (în conformitate cu articolul 2 din Codul de procedură civilă).

Instanța procedează la adoptarea anumitor măsuri, așteptându-se sau anticipând că hotărârea sa provizorie va fi confirmată prin hotărârea definitivă.

Cu excepția cazului în care se dispune inversarea contenciosului, procedurile de protecție se referă la cauzele întemeiate pe drepturi protejate (articolul 364 din Codul de procedură civilă) și protejează sau anticipează în mod temporar efectele măsurii definitive, presupunând că hotărârea pronunțată în cadrul procedurii principale va fi favorabilă solicitantului.

Posibilitatea apariției *periculum in mora* permite instanței să examineze în mod preliminar și sumar un raport juridic material care urmează să fie supus ulterior unei analize mai aprofundate și mai îndelungate; în cazul în care această examinare preliminară este favorabilă solicitantului, se dispun măsuri menite să ofere protecție împotriva pericolului în cauză.

Măsurile de protecție urmăresc să asigure rezultatele practice ale acțiunii, să evite prejudiciile grave sau să anticipeze exercitarea dreptului (utilitate ipotetică), realizând, în cea mai mare măsură posibilă, un echilibru între celeritate și securitate juridică.

Dreptul procedural civil portughez prevede două tipuri de măsuri de protecție:

1. măsuri de protecție generale;
2. măsuri de protecție specifice.

Primul tip de măsuri este reglementat de articolul 362 din Codul de procedură civilă, care prevede că, în cazul în care o persoană are o temere justificată că o altă persoană poate să-i prejudicieze drepturile în mod grav și ireparabil și niciuna dintre măsurile de protecție prevăzute de lege nu sunt adecvate pentru cauza respectivă, aceasta poate să solicite luarea de măsuri asigurătorii sau anticipate adecvate pentru a asigura eficacitatea dreptului supus riscului. Interesul solicitantului se poate întemeia pe un drept existent sau pe un drept instituit printr-o hotărâre care urmează să fie pronunțată în cadrul unei acțiuni constitutive de drepturi care este pendinte sau a fost introdusă deja. Măsurile de protecție generale nu sunt aplicabile în cazul în care se urmărește protecția împotriva unui risc de prejudiciu prevenit cu specificitate de una dintre măsurile specifice.

Măsurile de protecție specifice sunt măsurile prevăzute în mod expres în Codul de procedură civilă sau într-un act legislativ separat.

Următoarele măsuri de protecție specifice sunt prevăzute în Codul de procedură civilă portughez:

1. restituirea provizorie a proprietății;
2. suspendarea deciziilor întreprinderilor;
3. întreținerea provizorie;
4. despăgubirea provizorie;
5. sechestrul;
6. interdicția privind activitățile noi;
7. confiscarea bunurilor.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

În cazul în care o persoană demonstrează teama că o altă persoană poate să-i prejudicieze drepturile în mod grav și ireparabil, aceasta poate să solicite luarea de măsuri asigurătorii sau anticipate adecvate pentru a asigura eficacitatea dreptului supus riscului. Interesul solicitantului se poate întemeia pe un drept existent sau pe un drept instituit printr-o hotărâre care urmează să fie pronunțată în cadrul unei acțiuni constitutive de drepturi care este pendinte sau a fost introdusă deja.

Acest tip de măsuri sunt adoptate în cazul în care există un grad semnificativ de probabilitate ca dreptul să fie real și în cazul în care există un risc suficient de bine fondat ca dreptul respectiv să fie încălcat. Cu toate acestea, instanța poate să refuze adoptarea măsurilor în cazul în care prejudiciile rezultând din cererea solicitantului depășesc în mod considerabil prejudiciile pe care solicitantul dorește să le evite prin aplicarea măsurii.

Utilizarea complementară a măsurilor de protecție generale depinde, de asemenea, de lipsa unei măsuri de protecție specifice care este adecvată pentru situația reală.

Prin urmare, măsurile preventive nespecificate prevăzute la articolul 362 din Codul de procedură civilă presupun îndeplinirea următoarelor condiții legale:

1. existența aparentă a unui drept;
2. teama bine fondată a unei persoane că o altă persoană poate să-i prejudicieze dreptul în mod grav și ireparabil (*periculum in mora*);
3. măsura asigurătorie sau anticipată trebuie să fie adecvată în mod practic pentru a asigura eficacitatea dreptului supus riscului;
4. măsura solicitată nu trebuie să facă parte din alte proceduri de protecție.

Pentru ca astfel de măsuri să poată fi instituite, trebuie să existe probe sumare – *summaria cognitio* – care să arate, cu un grad semnificativ de probabilitate, că dreptul invocat este real (*fumus bonis juris*) și o teamă justificată că întârzierea naturală a soluționării definitive a litigiului poate prejudicia care sunt ireparabile sau dificil de reparat (*periculum in mora*). Judecătorul trebuie să considere că rezultatul acțiunii principale va fi favorabil solicitantului, întrucât măsurile asigurătorii presupun o ingerință clară în sfera legală a părâtului.

În ceea ce privește măsurile de protecție specifice:

- 1. restituirea provizorie a proprietății:** în cazul jafurilor săvârșite cu violență, proprietarul poate solicita ca bunul să-i fie restituit provizoriu, întemeindu-se pe faptele reprezentate de posesie, furt, violență. Judecătorul poate dispune restituirea fără a cita sau a audia făptuitorul în cazul în care consideră, după examinarea elementelor de probă, că reclamantul se afla în posesia bunului și a fost privat de acesta în urma unui jaf săvârșit cu violență.
- 2. suspendarea deciziilor întreprinderilor:** în cazul în care orice tip de asociație sau societate adoptă decizii care contravin legii, actului constitutiv sau statutului, oricare asociat poate, în termen de 10 zile (cu începere de la data reuniunii în cadrul căreia au fost adoptate deciziile sau data la care reclamantul a luat la cunoștință deciziile, în cazul în care reclamantul nu a fost convocat la reuniune în mod corespunzător), să solicite suspendarea punerii în aplicare a deciziilor respective. Acesta trebuie să-și demonstreze calitatea de asociat și să dovedească faptul că punerea în aplicare a deciziilor poate provoca prejudicii semnificative. Cererea este însoțită de o copie a procesului-verbal al reuniunii în cadrul căreia au fost adoptate deciziile și, cu excepția adunărilor generale anuale, copia procesului-verbal se înlocuiește cu documente justificative privind decizia.
- 3. întreținerea provizorie:** o persoană care are dreptul la o indemnizație de întreținere poate solicita stabilirea cuantumului lunar pe care ar trebui să îl primească sub formă de întreținere provizorie, cu condiția ca prima plată definitivă să nu fi fost efectuată. După ce instanța a primit cererea de întreținere provizorie, se stabilește o dată pentru proces și părțile sunt informate că trebuie să se înfățișeze personal la ședința de judecată sau pot fi reprezentate de către un mandatar cu competențe speciale privind soluționarea litigiului. Apărarea este prezentată în cursul ședinței de judecată și judecătorul urmărește să ajungă la un acord cu privire la stabilirea întreținerii, care este aprobat ulterior prin pronunțarea unei hotărâri. Dacă una dintre părți este absentă sau dacă încercarea de a ajunge la un acord nu este încununată de succes, judecătorul dispune obținerea de probe înainte de a pronunța o hotărâre orală, care trebuie să fie motivată succint.
- 4. despăgubirea provizorie:** în ceea ce privește cererile de despăgubire în caz de deces sau vătămare corporală, partea vătămată, persoanele care pot fi îndreptățite să primească o indemnizație de întreținere din partea părții vătămate, precum și persoanele care primeau o indemnizație de întreținere din partea victimei ca urmare a unei obligații naturale pot solicita acordarea unei anumite sume monetare sub forma unei plăți lunare cu titlul de despăgubire provizorie pentru prejudiciul suferit. Judecătorul aprobă măsura solicitată, cu condiția să existe dovezi ale unei situații de necesitate care a rezultat din vătămarea suferită și dovezi privind obligația pârâtului de a oferi despăgubiri. Soluționarea provizorie, care va fi luată în considerare în cadrul soluționării definitive a prejudiciului, va fi stabilită în mod echitabil de către instanță. Aceste prevederi se aplică, în egală măsură, în cazurile în care cererea de despăgubire este fondată, de asemenea, pe prejudicii care pot periclita grav subsistența sau locuința părții vătămate. Aspectele menționate anterior cu privire la întreținerea provizorie se aplică, de asemenea, *mutatis mutandis*, instrumentării acestei măsuri.
- 5. sechestrul:** sechestrul permite unui creditor care își exprimă în mod justificat teama de a pierde activele care-i garantează creanța să obțină punerea sub sechestrul judiciar a bunurilor în cauză. Persoana care depune cererea de punere sub sechestrul prezintă faptele care arată probabilitatea existenței creanței, își justifică temerea invocată și enumeră bunurile care urmează să fie puse sub sechestrul, împreună cu toate informațiile necesare pentru efectuarea anchetei. În cazul în care se solicită punerea sub sechestrul a bunurilor debitorului care au fost cumpărate de o altă persoană, solicitantul, dacă nu se arată că acțiunea de cumpărare este contestată judiciar, prezintă totuși faptele care demonstrează probabilitatea fondului litigiului.
După examinarea probelor, se dispune sechestrul fără audierea celeilalte părți, cu condiția ca cerințele legale să fie considerate îndeplinite.
În cazul punerii sub sechestrul a navelor sau a încărcăturii acestora, reclamantului îi revine responsabilitatea de a demonstra, pe lângă îndeplinirea cerințelor generale, că punerea sub sechestrul este permisă, având în vedere natura creanței. În acest caz, punerea sub sechestrul nu are loc dacă debitorul furnizează imediat creditorului o garanție acceptabilă sau dacă, în termen de două zile, judecătorul consideră că este oportun să se amâne plecarea navei până la furnizarea garanției.
- 6. interdicția privind activitățile noi:** orice persoană care consideră că dreptul său de proprietate exclusivă ori în comun sau orice alt drept de utilizare ori de proprietate *in rem* sau *in personam* este încălcat ca urmare a unei activități noi sau a unui serviciu nou, care provoacă sau poate provoca prejudicii persoanei în cauză, poate solicita suspendarea imediată a activității sau a serviciului în termen de 30 de zile de la data la care a luat la cunoștință faptul. Solicitantul poate, de asemenea, să impună interdicția în mod direct pe cale extrajudiciară, prin notificarea inițiatorului proiectului sau, în lipsa acestuia, a persoanei responsabile sau a înlocuitorului acestora, în prezența a doi martori, că trebuie să își înceteze activitatea. Această interdicție extrajudiciară nu are niciun efect dacă instanța nu solicită confirmarea în termen de cinci zile.
- 7. confiscarea bunurilor:** în cazul în care există o teamă rezonabilă privind pierderea, ascunderea sau înstrăinarea bunurilor mobile ori imobile, se poate solicita confiscarea acestora. Confiscarea este legată de acțiunea privind specificarea bunurilor sau demonstrarea de către reclamant a faptului că deține drepturile asupra bunurilor confiscate. Confiscarea poate fi solicitată de orice persoană care are un interes pentru conservarea bunurilor sau a documentelor, deși doar creditorii pot

solicita confiscarea în cauzele care conduc la colectarea moștenirii. Solicitantul trebuie să-și dovedească în mod sumar dreptul asupra bunurilor și faptele pe care își întemeiază teama de pierdere sau înstrăinare. În cazul în care dreptul asupra bunurilor depinde de o acțiune pendinte sau de o acțiune care a fost intentată, solicitantul trebuie să convingă instanța cu privire la valabilitatea probabilă a cererii în cauză. După ce au fost prezentate probele solicitate, judecătorul aprobă măsurile în cazul în care acesta consideră că, dacă nu se recurge la confiscare, interesul solicitantului este în situație de risc grav.

2.1 Procedura

Cu excepția interdicției privind activitățile noi, pentru care se pot lua măsuri inițiale extrajudiciare, urmate de o cerere de confirmare de către instanță, toate celelalte măsuri de protecție se bazează pe o cerere inițială adresată instanței, în care solicitantul furnizează probe sumare privind dreptul supus riscului și justifică teama de prejudiciu. În cerere se prezintă lista martorilor, împreună cu alte elemente de probă solicitate, numărul maxim de martori fiind limitat la cinci.

La cerere, judecătorul poate, în decizia prin care dispune măsura, să scutească solicitantul de introducerea acțiunii principale în cazul în care materialul obținut în cadrul procedurii l-a convins că dreptul protejat este real și natura măsurii instituite este adecvată pentru soluționarea definitivă a litigiului. Cererea de scutire menționată anterior poate fi depusă până la încheierea ultimei ședințe de judecată; în cazul unei proceduri necontencioase, pârâtul poate să se opună inversării contenciosului și poate contesta măsura impusă.

Sistemul de inversare a contenciosului se aplică *mutatis mutandis* restituirii provizorii a proprietății, suspendării deciziilor întreprinderilor, întreținerii provizorii, interdicției privind lucrări de construcții noi și altor măsuri, prevăzute în alte acte legislative, care permit soluționarea definitivă a litigiului.

În cazul în care în lege nu se precizează că măsura se adoptă fără audierea pârâtului, acesta este audiat în instanță, cu excepția cazului în care audierea pune în pericol scopul sau eficacitatea măsurii.

În cazul în care este audiat înainte de adoptarea măsurii, pârâtul este citat să se opună acesteia în termen de zece zile. Citația este înlocuită cu o notificare atunci când pârâtul a fost citat deja în cauza principală.

În cazul în care termenul de opoziție a expirat și pârâtul a fost audiat, acolo unde este necesar se obțin probele solicitate sau stabilite de către instanță.

În cazul în care pârâtul nu a fost audiat și măsura urmează să fie adoptată, pârâtului i se notifică decizia numai după ce aceasta a fost adoptată. În urma notificării, pârâtul are dreptul să exercite o cale de atac, în termeni generali, împotriva deciziei de instituire a măsurii, în cazul în care acesta consideră, pe baza faptelor, că măsura nu ar fi trebuit adoptată. Pârâtul poate să introducă o cale de atac, de asemenea, dacă dorește să prezinte fapte sau elemente de probă care nu au fost luate în considerare de către instanță și care pot elimina motivele măsurii de protecție sau pot să determine reducerea acestora. Pârâtul poate contesta, prin oricare dintre metodele prezentate anterior, decizia de inversare a contenciosului. În cazul în care pârâtul introduce o cale de atac, instanța trebuie să decidă cu privire la menținerea, reducerea sau retragerea măsurii adoptate anterior. Această decizie și, dacă este cazul, menținerea sau retragerea inversării contenciosului, poate fi contestată și conduce, acolo unde este necesar, la obținerea probelor cerute sau stabilite de către instanță din oficiu.

Chestiunile de competență teritorială sunt reglementate de articolul 78 din Codul de procedură civilă, conform căruia:

1. cererile de punere sub sechestru și de confiscare a bunurilor pot fi depuse la instanța unde urmează să fie introduse procedurile conexe sau la instanța din locul unde se găsesc bunurile sau, în cazul în care bunurile sunt situate în mai multe districte, în unul dintre acestea;
2. în ceea ce privește interdicția privind activități noi, competența este deținută de instanța din locul în care urmează să se desfășoare noua activitate;
3. pentru celelalte măsuri de protecție, instanța competentă este instanța în fața căreia trebuie să se prezinte acțiunea conexă.

În cazul în care contenciosul nu este inversat, procedura se adaugă la dosare imediat ce acțiunea a fost introdusă; dacă acțiunea a fost introdusă într-o altă instanță, cauza este transferată instanței respective care are competență exclusivă pentru următoarele etape.

Dacă, în cadrul unei acțiuni, se solicită instituirea de măsuri de protecție, acestea ar trebui să fie solicitate în fața instanței care judecă acțiunea conexă, cu excepția cazului în care această acțiune este pendinte în urma introducerii unei căi de atac; în această situație, conexarea are loc numai după încheierea procedurii sau atunci când dosarele acțiunii principale sunt transmise instanței de prim grad de jurisdicție.

Reprezentarea de către un avocat este obligatorie în cazul în care valoarea măsurii depășește 5 000,00 EUR sau în cazul în care căile de atac sunt admisibile.

Valoarea măsurilor de protecție se stabilește după cum urmează:

1. pentru întreținerea provizorie și despăgubirea provizorie, pe baza plății lunare solicitate, înmulțită cu 12;
2. pentru restituirea provizorie a proprietății, pe baza valorii elementului de care a fost privat proprietarul;
3. pentru suspendarea unor decizii luate de întreprinderi, în funcție de amploarea prejudiciului;
4. pentru interdicția privind activitățile noi și pentru măsurile de protecție nespecificate, în funcție de prejudiciul care trebuie să fie prevenit;
5. pentru punerea sub sechestru, pe baza cuantumului creanței pentru care se impun măsuri conservatorii;

2.2 Principalele condiții

Atunci când se evaluează criteriile pentru dispunerea unei măsuri de protecție, instanța trebuie să analizeze întotdeauna dacă temerea invocată este bine întemeiată, care este nivelul de gravitate a potențialei încălcări a dreptului în cauză și cât de dificilă va fi repararea eventualului prejudiciu. De asemenea, instanța evaluează dacă măsura asigurătorie sau provizorie este oportună în situația respectivă, în vederea protejării dreptului presupus a fi expus riscului. Aceasta trebuie să stabilească faptul că există un risc asociat cu o eventuală întârziere.

Instanța examinează, de asemenea, dacă procedura depinde în mod real sau potențial de o acțiune introdusă în justiție sau care urmează să fie introdusă, întemeiată pe dreptul protejat.

În acest tip de procedură, instanța trebuie să obțină o demonstrație sumară (și anume mai puțin riguroasă decât în acțiunea principală) a faptului că este foarte probabil ca dreptul care trebuie protejat să existe și că teama că acesta va fi încălcat este justificată în mod suficient.

În ceea ce privește celelalte condiții care trebuie să fie îndeplinite pentru măsurile de protecție specifice, vă rugăm să consultați răspunsul la întrebările 1 și 2.

Toate măsurile de protecție sunt considerate urgente, având prioritate față de orice alte acțiuni judiciare care nu sunt urgente. Acestea trebuie să fie soluționate în primă instanță în termen de două luni sau, în cazul în care nu există obligația citării pârâtului, în termen de 15 zile.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Drepturile și bunurile mobile și imobile care nu sunt excluse integral sau care sunt excluse parțial prin lege pot face obiectul unor măsuri de protecție.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Întrucât sunt dispuse de către instanțe, măsurile de protecție sunt obligatorii pentru toate entitățile publice și private și au prioritate față de măsurile adoptate de oricare altă autoritate [articolul 205 alineatul (2) din Constituția Republicii Portugheze]. Orice persoană care încalcă măsura de protecție instituită primește sancțiunea corespunzătoare nesupunerii calificate, fără a aduce atingere măsurilor adecvate pentru punerea în aplicare a acesteia.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Fără a aduce atingere posibilității ca solicitantul să fie scutit de sarcina de a introduce acțiunea principală, măsura de protecție se stinge și, atunci când este adoptată, expiră:

1. dacă solicitantul nu introduce acțiunea de care depinde măsura de protecție instituită în termen de 30 de zile de la data la care acesta a fost notificat cu privire la faptul că decizia prin care s-a dispus măsura a devenit definitivă și fără drept de apel;
2. în cazul în care, după introducerea acțiunii, procedura este întreruptă pentru o perioadă mai mare de 30 de zile din cauza neglijenței solicitantului;
3. dacă acțiunea este respinsă printr-o decizie definitivă și fără drept de apel;
4. dacă pârâtul este achitat și reclamantul nu introduce o altă acțiune în timp util pentru a profita de efectele acțiunii anterioare;
5. dacă dreptul pe care reclamantul urmărește să îl protejeze se stinge.

Fără a aduce atingere normelor privind repartizarea sarcinii probei, de îndată ce decizia de adoptare a măsurii de protecție și de inversare a contenciosului a devenit definitivă și fără drept de apel, pârâtul este informat că orice acțiune pentru a contesta

existența dreptului protejat trebuie să fie introdusă în termen de 30 de zile de la notificare. În caz contrar, măsura adoptată este consolidată ca o componentă definitivă a litigiului.

Aceeași sancțiune se aplică atunci când, după introducerea acțiunii, procesul este întrerupt pentru o perioadă mai mare de 30 de zile din cauza neglijenței reclamantului sau atunci când pârâtul este achitat și reclamantul nu introduce o altă acțiune în timp util pentru a profita de efectele acțiunii anterioare.

Expirarea măsurilor instituite depinde de validarea, prin hotărâre definitivă și fără drept de apel, a acțiunii introduse de reclamant.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Căile de atac ordinare sunt admisibile atunci când acțiunea are o valoare mai mare decât limita impusă de instanța în fața căreia se introduce calea de atac și hotărârea contestată este defavorabilă părții care o atacă cu mai mult de jumătate din această sumă. De asemenea, se pot introduce întotdeauna căi de atac împotriva deciziilor referitoare la valoarea măsurilor de protecție, pe motiv că valoarea depășește limita instanței care a pronunțat decizia atacată, precum și împotriva respingerii preliminare a cererilor inițiale de măsuri de protecție.

Deciziile prin care se dispune inversarea contenciosului pot fi contestate numai împreună cu căile de atac introduse împotriva deciziilor cu privire la măsura solicitată; deciziile de respingere a inversării contenciosului sunt definitive și fără drept de apel.

Nu se pot introduce căi de atac la Curtea Supremă de Justiție împotriva deciziilor de instituire a unor măsuri de protecție, inclusiv împotriva celor care stabilesc inversarea contenciosului, fără a aduce atingere cazurilor în care o cale de atac este întotdeauna admisibilă.

Orice parte la procedură care nu are câștig de cauză și orice persoană care nu este parte la procedură, dar suferă un prejudiciu direct și real ca urmare a instituirii măsurii de protecție poate contesta măsura respectivă.

Instanța competentă să judece calea de atac este o instanță de al doilea grad de jurisdicție din raza teritorială în care se află instanța care a pronunțat decizia atacată.

Termenul de introducere a căii de atac este de 15 zile de la data notificării/comunicării deciziei. În cazul în care calea de atac implică, de asemenea, reevaluarea probelor înregistrate, termenul se prelungește cu 10 zile.

Calea de atac formulată împotriva unei ordonanțe care respinge categoric sau nu instituie măsura are efect suspensiv. În alte cazuri, acesta are un efect pur devolutiv.

Informații suplimentare

Informații suplimentare se pot obține de pe următoarele site-uri:

[🔗 Portalul Justiției](#)

[🔗 Direcția Generală pentru politica privind justiția](#)

[🔗 Portalul CITIUS](#)

[🔗 Baza de date pentru documente juridice](#)

[🔗 Monitorul Oficial al Portugaliei](#)

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Având în vedere retragerea Regatului Unit din Uniunea Europeană, statele membre responsabile cu gestionarea paginilor cu informații naționale actualizează în prezent conținutul de pe acest site. Eventualele fragmente care nu reflectă încă retragerea Regatului Unit nu apar intenționat pe site și vor fi modificate în curând.

Ultima actualizare: 30/09/2019